

Djurtämjaren från Kentucky.

Af Felix Lilli.

Det var i september månad 1831.

På Gröna floden i Kentucky, några mil öfver Brownsville, hvilket nybyggde då för tiden ännu endast bestod af ungefär fyrtio hus, gungade en kanot på de glänsande böljorna och rölles upp emot strömmen af en äldre kraftig man, som såg ut att vara till hälften en farmare, till hälften en jägare, hvilka båda sysselsättningar han också brukade förena i det dagliga lifvet. Hans gråa hufvud var betäckt med en stor filthatt, och framför honom låg en lång reitfäböss.

Vid båtens styre satt en yngling af egendomligt utseende, klädd hälften som indian, hälften som civiliserad, i befransad "loggin" af läder och en kort jacka af kläde; med mockasiner på de nakna fötterna och en svart sidenduk löst bunden om den muskelstarka nacken. Hans fina, ovala ansikte hade kunnat galla för vackert, om icke hans märkvärdiga ögon varit så underligt beskaffade. De suto så långt framme, att deras ägare borde kunna på samma gång se både till högre och vänster, utan att vända på hufvudet. Därtill voro dessa ögon alls icke glänsande, utan snarare kalla, bleka, man skulle kunna säga "döda", så vida de icke lifval hade visat sig så utomordentligt spådjande och genomträngande.

I dessa ögon låg en förtrollning, en oemotståndlig förtrollning, om också icke för människor — och minst för unga damer — så dock för djuren, och i synnerhet för de vildaste och blodigast bestar i skapelsen.

Ynglingen hette Isaac van Amburgh och var tjugo år. Hittills hade han endast drivit omkring i sin hembygds skogar och vildmarker; ty till ett ordentligt bofast lefnadssätt, till en regelbunden borgerlig sysselsättning kunde han alldeles icke förmås, till stor sorg för hans moder, som bodde i en liten stad i Kentucky. Ingen människa som kände honom, hade en aning om, att efter några få år — denne dagdrifvares namn skulle vara världsbekant — som alla tidens utmärktaste djurtämjare.

Man hade hoppast att han skulle blifva en duktig jägare. Som sådan hade han också mycket väl kunnat existera i det, den tiden, på vilt ännu mycket rika landet. Men långt därifrån! Hans passion var icke den egentliga jakten. Han hade motvilja mot att döda djur. Det motsvarade mera hans böjelse att tygla och tämja dem.

Hans farfader var en indianhöfding af Tuscaroras stam, och hade för långa tider tillbaka invandrat från Nordcarolina till Kentucky. Där hade han utbytt sitt namn Tanborgan d'Oom, hvilket betyder "skogarnes store konung", mot namnet "van Amburgh", namn på en farmare, som han en gång hade räddat ur klorna på två pantrar, och med hvilken dotter han sedermera gifte sig, sedan han blifvit tillräckligt civiliserad enligt anspråkslösa nybyggares begrepp, och blifvit en kristen.

Från denne "skogarnes store konung" måste de särskilda gåfvor och anlag för djurtämjande hafva öfvergått på Isaac för att sedan hos honom nå den högsta grad af fulländning — ty från sin fader, Tanborgan son, hade han dem säkerligen icke. Denne hade nämligen alltid visat den största fruktan för alla vilda djur. Då han en dag i Louisvilles vek om ett gathörn fick han syn på en nyss målad värdschusskyt, som föreställde en rasande vildsvinsgalt. Fadern till den berömda djurtämjaren förskräcktes så vid denna anblick, att den häftiga sinnesskakningen kastade honom på sjuksängen, från hvilken han icke mera uppstod.

Då Isaac var liten, sysselsatte han sig nästan uteslutande med djurvärden, och förskade sina kamraters barnsliga lekar. Han iaktgöt och tände en mängd moss, råttor och andra djur. Senare försökte han sig på vildkattor, skogsmårdar, råfvar, och förstod att göra dem spaka. Och då han mögnade till yngling, tände han med, som det tycktes, liten möda, vildsvin och hundgrisa vargar, de ostrygkade hästar och de mest rasande tjurar. Som hästtämjare hade han stort rykte i trakten, och i sådan egenskap förtjänade han ofta små penningssummor. Annan förtjänst hade han icke.

Det var icke genom några ovanliga fysiska krafter — han var spensligt byggd — som han vann detta herravälde öfver de djur han ville tämja, utan endast och allenast genom sin oförskräckthet, kallblodighet och framför allt genom den egendomliga blicken ur sina ögon, med hvilken han förstod att förtrolla de vilda bestarna på ett hemlighetsfullt, oförklarligt sätt, liksom vissa ormar, hvilka begagna sig af tjuvsnuskralet i sina ögon för att locka till sig små fåglar, som darrande och ångsliga under denna trollkraft, fladdra emot dem, och så blifva ett liti bytte för ormarna. Han försmådde hvarje skyddsmedel vid sina djurtämjningar; hans enda vapen var en järnstång af ungefär två fotslängd, med hvilken han tukade sina motspänstiga elever, då det behöfdes.

Han skulle gärna hafva försökt sin konst på större rofdjur, såsom lejon, tigrar, leoparder etc. Men i de små städerna i Kentucky hade aldrig något menageri föresåtts. Pantrar förekommo sedan många år icke längre i trakten, och björnar voro sällsynta, i synnerhet som de vanligen genast döddes af farmare och jägare, så att van Amburgh, trots sin lifliga önskan, ännu aldrig hade kunnat erhålla ett lefvande exemplar.

Men nu hade den gamle nybyggaren Wilson snokat upp en björnkula i närheten af Mammothshälarna, i hvilken en argstint nalle ensam huserade, och därmed genast underrättat sin unge vän, hvilken straxt hufvud honom tre dollara, som han dagen fört förtjänat genom att tämja en vild hingst, om den gamle ville föra honom

till björnkulan, så att han kunde fånga nalle lefvande, för att därefter tämja honom.

Af denna orsak foro de båda i kanoten upp för den Gröna floden.

— Nå, äro vi snart på ort och ställe? frågade ynglingen.

Om fem minuter stiga vi i land, svarade den gamle. Sedan måste vi en kvart klättra öfver klipporna, tills vi komma till klyftan där odjuret huserar. Men säg nu, hvad skall ni egentligen göra med besten? Vill ni draga omkring i Kentucky som björnförare? Med ett sådant ynkligt yrke kan ni på det högsta förtjäna några cent om dagen.

— Jag har andra, högre planer, gamle Wilson. Jag tror djurtämjandet är mitt lefnadsmål. Genom det vill jag blifva rik och berömd.

— Mycket bra! Men hur tänker Ni börja med den saken?

— Björnen, som jag nu ämnar fånga och tämja, skall hjälpa mig. Till Pittsburgh i Pennsylvanien kommer om kort tid mr Titus för att förvisa sitt menageri, som skall vara det vackraste och bäst försedda i Förenta staterna. Jag vill resa till Pittsburgh och tråda i tjänst hos mr Titus.

— Gillar Er mor denna plan?

— Hon måste väl. Är det icke bättre att jag förvärfvar en ställning som skicklig djurtämjare och förtjänar mycket penningar, än att jag fortfarande är en dagdrifvares andamålslösa lif här i Kentucky?

— Hm! Det har Ni väl rätt i. Men är Ni också säker på, att mr Titus öfverhufvud har behöf af Eder oskattbara förmåga och så utan vidare anställer Er i sin tjänst?

— Jag hoppas det! Det är nog sant, att jag ännu aldrig i mitt lif sett lejon, tigrar, leoparder och dylika sköna djur sedan gamla tider, och det kunde ju vara en anledning för mr Titus att afslå min begäran. Därför måste jag hafva en björn, ju större och argare, desto bättre. Ett sådant, af mig tändt djur, skall vara min rekommendation. När han får se mitt profummeri, skall han troligen engagera mig.

— Nå, tillräckligt arg är nog besten. Vår björn är en gammal ungar, som har hängifvit sig åt det ensamma lifvet, hvilket har gjort honom ondsint. På mitt ord, jag tror icke att Ni skall kunna göra honom spak. Vänd nu styret, håll öfver mot kusten där. Vi måste stiga i land där.

Van Amburgh följde anvisningen och några minuter senare stego de i land.

Den gamle farmaren beväpnade sig med sin bössa och ett starkt rep. Hans kamrat var endast försedd med en järnstaf och en knippta torrvädsstickor.

De klättrade upp för den branta stranden och därpå genom en sträcka blipps skogsmark, samt kommo slutligen till en med buskar beväxten klyfta.

Här syntes på den sandiga marken flere björnsprår.

— Där är hålan, sade Wilson och pekade på en i botten af klyftan dyrt gäpande öppning, genom hvilken en björn, och således också en människa kunde krypa. Se här om försäpa spår som föra till hålan. Nalle är hemma. Hur skola vi nu få ut honom?

— Det är då mycket enkelt. Jag skall krypa in och hämta honom ut.

— Hvad djäfvul! Ni tänker dock icke vara så våghalsig?

— Det är ingen fara. Om det också vore tre björnar därinne, skulle jag hämta ut dem alla tre.

— Jag vet dock icke om jag kan tillåta det. Om Ni råkar ut för en ocka?

— Var utan fruktan!

Ynglingen kastade utaf sig klädesjackan, tände eld på en torrvädssticka, och lade sig ner för att krypa in i björnhålan.

— Tag åtminstone med Er min bössa ropade Wilson.

— Tack! Jag har min järnstaf. Mer behöfver jag icke.

Och van Amburgh kröp in i hålan, i hvilken han strax försvann.

Hallå! skrek hans kamrat efter honom, om Ni skulle råka ut för något missöde, så ropa på hjälp! Jag kryper då genast in efter Er!

— Blif därute! hördes det doft ur hålan. Jag behöfver Er icke här!

— Nå, då tvär jag mina händer i all oskuld! brummade den gamle farmaren. Har man någonsin sett en sådan galenskap! Utan bössa, utan knif, krypa in i en björnhåla! Det vågar sannerligen ingen annan i Kentucky!...

Ynglingen kröp ungefär tjugo steg fram genom en trång gång, som-krökte sig bakåt, och sedan utmynnade i en större urholkning. Där låg en stor björn och såg på sina tassar. Han utstötte ett rasande brummande då lågan af stickan lyste emot honom och han varseblef inkräktaren.

Ynglingen kröp modigt helt nära och skådade med sina underbara ögon stadigt på djuret. Björnen tycktes icke kunna fördraga denna blick. Han skakade hufvudet, vrörde och fryste, som om han anade ofärd och ansattes af förskräckelse.

Van Amburgh gaf honom ett mildt slag på nosen med järnstafen.

— Jag döper dig till Hiob, sade han. Ja, Hiob skall du heta, och jag vill föra dig till Pittsburgh, så snart du har lärt något ordentligt. Hallå, framåt! Pulla dig ut i dagsljuset!

Därpå gick han löst på björnen tills denne knorrade och brummande, bekvämd sig till att krypa ut.

Med ett slag af sin väldiga tass, hade djuret kunnat krossa ynglingen, eller med en tryckning klämt ihjäl honom. Men liksom kufvad af en hemlighetsfull förtrollning gjorde han ingenting sådant.

Ynglingen kröp hastigt bakom honom. Så

snart han kommit ut med björnen, ropade han till den väntande, skjutfärdige Wilson:

— Skjut icke! Skjut icke!

I själfva verket såg det ut som om det uppretade djuret, hvilket reste sig på bakbenen och fäktade i luften med de väldiga ramarna, vill: störta sig på den gamle farmaren.

Men den djärfve, unge djurtämjaren förekom honom. Han kastade sig emot djuret, å nyo bevingande det med sin blick, så att det lade sig ned och förhöll sig lugnt.

Farmaren kastade repet till den unge mannen. Med det band van Amburgh till en del det fånga djuret, men så att det ändå alltjämt kunde gå, och dref det sedan medelst vinkar, ryckningar, rop och slag af järnstängen till kanoten.

Wilson följde på det högsta förvånad. Något så märkvärdigt hade han aldrig sett förut.

Hans kamrat tvingade djuret att stiga i båten, och fängslade det sedan helt och hållet. Det lefvande bytet fördes välbehållt till Brownsville, hvarest den unge mannens djärfva handling väckte allmänt uppmärksamhet.

Men hans moder förfarades öfver vidundret, så van hon än var att hafva alla möjliga slags vilda djur i huset och uthusen, då sonen ofta hade fört hem sådana.

I början ville hon alls icke mottaga den förskräckliga fyrbenta hyresgästen, och det var med stor möda Isak lyckades att lugna henne.

Han insprådde Hiob i en fast timrad vedbod, och tog nyckeln till sig.

Men sheriffen och de andra myndighetspersonerna i Brownsville tyckte icke det var säkert nog, utan de tillsade den unge djurtämjaren att fästa björnen vid en kedja, och att hos byns smed beställa en munkorg af järn för djuret.

Ynglingen fogade sig efter denna begäran, i synnerhet som sådana försiktighetsmått voro nödvändiga, då det skulle transporteras till Pittsburgh.

Då lät man honom ådliggen vara i fred med sin fyrbenta elev. Bakom slutna dörrar, icke störd eller iakttagen af någon, företog han nu sina tämjningsexperiment med det bästa resultat, användande hunger och läckerbitar, socker och stryk, och framför allt den magiska blicken ur sina ögon.

Efter tre veckor hade han fått det lärlärdiga djuret så långt som han önskade.

Nu gaf han, mot billig entré, en offentlig föreställning för de förvånade borgarna i Brownsville och nybyggarna i trakten, och fick på så sätt ihop respenningar till Pittsburgh.

Denna föreställning ägde rum under bar himmel, inlagg för ett stängsel af plankor.

Han lät björnen dansa, hoppa, rulla sig, allt på kommando. Till slut omfamnade han det väldiga, på bakbenen stående djuret, kämpade med det och kastade det till marken.

Bifallet var stormande.

Hans moder var närvarande, därför vågade han icke visa sitt mest förvånande och farliga experiment, ty han ville icke förskräcka hemmestående mycket. Han gömde detta experiment, hvilket han i hemlighet inöfvat med björnen, tills sedermera.

Följande morgon förklarade han för sin moder och de öfriga släktningarna, att han tänkte resa till Pittsburgh med björnen, för att tråda i tjänst hos menageriägaren Titus. Det var ju ingenting att säga däremot. Djurtämjare, det var ju uppenbarligen hans egentliga lefnadssak, till något annat duggde han icke. Modern tog därför afsked af honom under tårar och med de bästa välgångsönskningar.

Med sin björn, en liten koffert med kläder och några slantar i börsen för han med en flodbåt nedför Gröna floden till den lilla staden Rockport vid Ohio. Där gick han ombord på en ångbåt för att med den fara till Pittsburgh. Kaptenen fördrade en så dryg betalning för transporten af björnen, som måste kedjas på fördrick, att ynglingens hela reskassa knappast räckte därtill.

Lyckligtvis lade ångbåten under vägen till vid några städer vid Ohiofloden. Där gaf van Amburgh föreställningar med björnen, och med inkomsterna därpå betalade han de stora utgifterna.

Han hade upptäckt att Hiob också var en förtäfflig simmare, och därför gaf han också ofta föreställningar i vattnet, då han tumlade omkring i det våta elementet i kapp med björnen.

Efter sex dagars resa anlade ångbåten till Pittsburgh.

Den stora och rika fabriksstaden hade då redan ungefär sextiotusen invånare. Och i omgifningen befunnos en hel mängd andra folkrika orter.

Det stora Titus'ska menageriet—hvars transport vanligen tog mer än sextio packvagnar i anspråk — förevisades sedan några veckor i Pittsburgh. Tillloppet af åskådare var också mycket stort.

Detta utmärkte menageri förtjänade också verkligen med full rätt publikens uppmärksamhet.

Det innehöll de skönaste exemplar af de dyrbaraste rofdjur; präktiga lejon, kungstigrar, leoparder, hyänor, flodhästar, små elefanter, giraffer, rhinoceros och många andra. Därjämte papegojor, paradisfåglar, strutsar och de sällsyntaste apor. Vidare ett antal af de märkvärdigaste och största ormar.

Titus var själf djurtämjare, och mycket skicklig i detta fack. I de pantomimer han arrangerade, föreställande djurstriider, jakter och dylika arenacener, uppträdde han icke längre själf som aktör, utan öfverlät detta ansträngande arbete åt sin förste medhjälpare, en ståtlig, atletisk fransman, vid namn Benozet, hvilken utgicks med lejon, kungstigrar och leoparder, som om de vore oskyldiga kalffvar. För produktionerna med ormar hade han en indisk ormjutsare i sin tjänst. Mannen hette Attakullah, och lekte sorglös med glasögonormar, boas och andra tor-

farliga reptiler på samma sätt, som dylika gäcklare i Indien sedan århundraden utöfva dessa ormkonster. I Amerika hade man aldrig fört sett något sådant.

Van Amburghs ifrigaste önskan var att blifva anställd och sysselsatt vid detta sköna menageri.

Så snart han stigit i land, gjorde han med björnen, som han förde vid kedjan, sin uppvaktning hos direktör Titus, åtföljd af en mängd gatpojkar och dagdrifvare, hvilka under högljudt larmande ledsagade honom från ångbåten ända till hotellet.

Då Titus hörde detta larm, såg han ut genom fönstret och blef varse björnen. Då han förmodade att denne skulle erbjudas honom att köpa, gick han nedför trappan och trädde ut på gatan. Människomassan gjorde vördnadsfullt plats för honom.

— Hallå, unge man, hvad vill ni med björnen?

— Den vill jag föra till herr Titus.

— Nå, då är ni vid målet. Jag är Titus.

Van Amburgh lyfte vördnadsfullt hatten.

— Jag har fångat djuret vid Mammothshälarna i Kentucky, och gjort den långa resan hit för att erbjuda Er detsamma, sade han något förlägen, emedan han icke riktigt visste huru han bäst skulle komma fram med sitt ärende.

— Då gör det mig ondt, att ni har tillryggelagt en så lång väg förgäves, sade direktören kallt. Jag behöfver icke någon brun björn; det enda skulle då vara en Grizzly från Klippbergen! För en lefvande Grizzly skulle jag gärna betala tusen dollara. Men hvarför skulle folket Alleghany gifva ut sina penningar för att se på bruna björnar, som i hundradevis ännu löpa omkring i landet? — Jag har därför lämnat flera bruna björnar kvar i Newyork. Min bäste, ni har inlåtit er på en rätt obetänksam spekulation.

— Med er tillåtelse, sir! Min björn är dreserad. Jag påstår att det icke finnes en till af samma slag i hela Amerika!

— Så? Det är ett tämligen djärfvigt påstående. Och hvem har då tämt och dreserat djuret?

— Jag själf.

— Af hvem har ni lärt djurtämjarens konst?

— Af ingen. Det är en gåfva, som jag äger af naturen, och som jag har öfvat ända sedan barndomen. För att utbildta mig ännu mer i detta fack, önskar jag att med min björn tråda i Er tjänst.

— Ni har aldrig fört varit sysselsatt i ett menageri?

— Nej.

— Ni har således hittills endast haft att skaffa med björnar och andra rofdjur i er hemort?

— Ja. Men på samma sätt som jag tyglar och tämjer björnar och vargar, råfvar och lodjur, skulle jag också kunna kufva lejon och tigrar.

— Ni ser verkligen ut därtill, sade Titus, uppmärksamst mörstrande ynglingen. Hvad är ert namn?

Den unge björnföraren nämnde sitt namn.

— Godt! Så visa då er konst! Visa hvar björnen har lärt!

— Mina damer och herrar, röjen litet plats! ropade van Amburgh åt den församlade människomängden. Och fiskgummor och köksmadamer, fabriksarbetare, matrosor och gatpojkar veko tillbaka, bildande en öppen omkrets.

— Hurra för björnen! skreko några ohioiskeppare. Han skall strax dansa en hornpipa!

Ynglingen löste kedjan och tog af honom munkorgen.

— Det där är nästan farligt, menade Titus. Jag hoppas ni är fullkomligt säkra på ert djur?

— Ja, sir!

— Skynda er då, innan en konstapel kommer och gör slut på saken!

— Hiob, nu gäller det! ropade van Amburgh. Passa på!

Och han lät djuret rulla sig, dansa, göra kapioler och så vidare.

— Ganska vackert, men ingenting ovanligt! anmärkte direktören.

Men åskådarna voro förtjusta, ropade och skratade.

— Hiob, spärta upp gapet! befälde ynglingen.

Den på bakbenen stående björnen spärade lidigt upp den stora käften.

Då stack van Amburgh sitt hufvud mellan djurets två rader fruktansvärda tänder, hans kropp omfattades samtidigt af björnens framtassar och lyftes i höjden, så att han balanserade i luften, med hufvudet djupt ner i björnens gap. Det var detta experiment han icke hade visat i Brownsville, emedan han fruktade att hans moder skulle blifva förskräckt.

Åskådarna utstötte ett skri af förfäran.

Efter en half minuts andlös spänning drog van Amburgh tillbaka sitt hufvud ur björngapet. Hiob satte sin herre sakt ned på marken, till publikens omätliga jubel.

— Bravo! ropade Titus och drog djupt efter andan. Min herre, det gör er ingen annan efter! Skulle ni också våga att sticka ert hufvud in i ett lejongap?

— Utan betänkande, så snart jag lärt känna djuret tillräckligt och vant det vid mig.

— Jag engagerar er och er björn för mitt menageri! Följ med till cirkus, så kan ni inhysa djuret där. Sedan äta vi middag tillsammans och tala om villkoren... mitt herrskap! I afton första stora föreställning med den nyengagerade björnen!

— Hurra! skrek folket och aflägsnade sig för att i hela staden göra reklam för den unge björntämjaren.

Således såg ynglingen sina önskningar uppfylla, ja öfverträffade. Ty Titus, som förstod att värdera denna sällsynta djurtämjare, bjöd honom genast från början ett betydligt månadsgage. Han gaf genast modern och syskonen i Kentucky underrättelse om denna glada tilldragelse.

Han hade nu funnit den verkningsskrets, i

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, Ankor, Gåsar, Kalkoner, Fårhönor etc. Utarbetad efter senaste och tillförligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Aft.: Inledning — Hönsälgarne — Hönsgräddan — Hönsens utfodring och skötsel — Hönsens näringsvärd — Konservering af ägg — Att bereda skållad för marknad — Hönsens sjukdomar. 2da Aft.: Ankor — Kalkoner — Gåsar — Gåsgräddan — Kalkoner — Fårhönor och Fålgårn. Pris, bänd, 40 Cents.

Portofritt tillskick mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co., 710-712 St. St. Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jern och aum, mer af Kronlandet i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af 4 kvartsection 160 acres, mer eller mindre.

Anmälän för tillträde.

Anmälän göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggs för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen:—

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyller, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som egen af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller bostadsskyldigheten genom att vara bosatt upå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående, är antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadtagarens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent.